

အောင်မြင်
စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

ချစ်ရိပ်

အခန်း(၁)

(၁၉၉၃) ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၊ (၉) ရက်။

ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ရသည် မှာ ပင်ပန်းလွန်းလှသည် ။ ကရုဏာဒေါသတို့ ကြောင့် ခြိမ်းခြောက် ပါးပြင်ကို ရိုက်နှက်ခဲ့ပြီးကာမှ ငြိမ်မှာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းနှင့်အတူ နောင်တရနေမိလေသည် ။

မိုးရေစက်တို့ ၏ ကျီစယ်မှုတို့ ၏ လေကပင့်ပေးသောအခါ ငြိမ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ထီးကလေးက လုံခြုံမှုမပေးနိုင်ရှာတော့။ ဇရပ်တံခါးကိုခေါက်လိုက်သည် ။

"ဟဲ့ ငြိမ်ပါလား၊ မိုးထဲလေထဲ..."

ဒေါ်လှနုက ဇရပ်တံခါးကို ပျာပျာသလဲဖွင့်ပေးရင်း
စိုးရိမ်မကင်းပြောလိုက်သည် ။

"လာ...လာ....အဝတ်လဲလိုက်ဦး..."

ငြိမ်၏ အဝတ်အစားများ သည် ဤဇရပ်၌ ရှိနေသည် ။ မိခင်၏ အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲကြီးကြီးဒေါ်လှနု၏ ဇရပ်သည် ငြိမ်၏ ဒေါသ၊ သောက ဟူသမျှကို ချုပ်ငြိမ်းစေရေးအတွက် ခေတ္တနားခိုရာ ကွန်းရိပ်သာလေးဖြစ်သည် ။

"ငြိမ်...တရားနာမိသေးတယ်နော်၊ ကြီးကြီးသွားတော့မလို့ လား...ခ

ဏစောင့် ငြိမ့်လည်း လိုက်မယ်..."

ငြိမ့်သည် ယောဂီလုံချည်နှင့် အင်္ကျီအဖြူရောင်ရင်ဖုံးလက်ရှည်က လေးကို လဲလှယ်လိုက်ပြီး ယောဂီတဘက်ကို လက်ကန်တော့ ထိုးကာ ကြီးကြီးဒေါ်လှနုအား..

"မသိတတ်တဲ့ ညီမတွေကြောင့် ငြိမ့်ဒေါသတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်ပြီ ကြီးကြီးရယ်..."

"ဒါတော့ ဒါပေါ့ ငြိမ့်ရယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်းမဖြစ်ဘဲ မဖြစ်ချင်တာ တွေ ဖြစ်တတ်တာလဲ လောက ဓမ္မတာတစ်ရပ်ပဲ။ ဒီအတွက် ငြိမ့်ကိုယ်ငြိမ့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဆိုတဲ့ ဒုက္ခကို ဘာဖြစ်လို့ မခံစားရမှာ လဲ"

"မခံစားနိုင်လို့ ဒီကိုရောက်လာတာပေါ့.."

"ကလေးတွေ သိကြရဲ့ လား.."

"သိကြပါလိမ့်မယ်...ငြိမ့်ဟာ ဒီနေရာနဲ့ ဘုရားကလွဲရင် ဘယ်နေရာမှ မသွားတတ်ဘူးဆိုတာ သူတို့ နားလည်ပြီး စိတ်အေးနေကြမှာ ပါ..."

"အင်းလေ...စေတနာက အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်။ ငြိမ့်မှာ သာ အစ်မကြီးအမိအရာ ပီသအောင် နေပါ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ...ကြီးကြီး"

"လာ...သွားကြရအောင်"

ကြီးကြီးဒေါ်လှနုက သံပန်းတံခါးကို ခတ်လိုက်ပြီး ဧရပ်ပေါ်မှ ဆင်း လိုက်သည် နှင့် စကားလုံးဝမပြောတော့။ ငြိမ့်ကိုယ်တိုင်လည်း ပြောစရာစကားတို့ ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည် ။

လှမ်းတယ်၊ ကြွတယ်၊ ထိတယ် ဟူသောသတိနှင့် အတူတရွေ့ရွေ့

လှမ်းရင်းဖြင့် ဖန်ယဉ်ဓမ္မာရုံဆီသို့ လူသွားစကြီလေးအတိုင်း သတိသ
ညာလေးဖြင့် တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းလိုက်သည် တဒင်္ဂအတွင်း၌ပင် ငြိ
မ့်စိတ်ထဲ၌ သိမ့်လည်း မရှိတော့။ ခြိမ့်လည်း မရှိတော့။ စိမ့်လည်း မရှိ
တော့ပါချေ။

နောက်ဆုံး ငြိမ့်ကိုယ်ငြိမ့်ပင်လျှင် မရှိတော့အောင် ငြိမ့်ကျင့်ကြံအား
ထုတ်ရဦးမည်ဟု ...။

အခန်း(၂)

"ကြီးကြီး....မမငြိမ့်ကော..."

"လာ...ထိုင် ..သိမ့်.."

"မထိုင်တော့ဘူး ကြီးကြီး၊ မိတ်ဆွေကားကို ခဏဆွဲလာတာ အားနာတယ်။ မမငြိမ့် ဖိနပ်တွေ့ပါတယ်"

"အေး...ရေချိုးနေတယ်"

ငြိမ့်သည် ရေချိုးနေရာမှ လှမ်းကြားလိုက်ရသည် ။ သိမ့်လိုက် လာပြီ ။ သိမ့်သည် အခုထက်ထိတော့ မဆိုးသေးပါဘူးဟု ဆိုရမည်။ သို့သော် သိမ့်၏ မိတ်ဆွေဆိုသူသည် သူမနှင့်အတူတူချိန်ဘာဆင်းနေသော မောင်လှဦးမှ တစ်ပါး အခြားမည်သူမှ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ သိမ့်သည် လည်း ခြိမ့်ကဲ့သို့ သွားကြမှာ ပါ။ နောက်ကျသည် နှင့် စောသည် သာကွာခြားသည် ။

"ရော့...မမငြိမ့်.."

မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို ကမ်းပေးသည့် သိမ့်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်သည် ။ ထူးခြားမှုမရှိပါချေ။

"သိမ့်...အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း စိမ့်ကဆီးပြောတာနဲ့ ဒီကိုတန်းလာခဲ့တာ"

"အေး...ငါလည်း ရေချိုးပြီးရင် ပြန်မလို့ဘဲ.."

ငြိမ့်က အေးဆေးစွာပင် ရေဆက်သုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကိုလှဦးပါတယ်..."

"သိပါတယ်...ခြံကော ရှိနေရဲ့လား"

"မရှိဘူး.."

"ဟင်..."

"မရှိရအောင်.."

"ဟုတ်တယ်...မရှိဘူးလို့ စိမ့်ပြောတယ်၊ သိမ့်လည်း သေသေချာချာ မသိသေးဘူး.."

"ဟင်း...."

စောစောက ငြိမ်းချမ်းနေသောစိတ်သည် တစ်ရေးနိုး လာလေပြီ။ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ဘုရားရှိခိုးပြီး ကြီးကြီးဒေါ်လှနုအား ငြိမ့်ကန်တော့လိုက်သည်။ ။

"သာဓု...သာဓု...သာဓု"

"အဖိတ်နေ့ ကြီးကြီးလာရင် အိမ်မှာ ဆွမ်းစားရမယ်နော်"

"အေးအေး...ဒါဖြင့် ငြိမ့်တို့ အိမ်ကို နောက်ဆုံးမှ လာမယ်"

အငြိမ်းစား အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဖြစ်သော ကြီးကြီးဒေါ်လှနုသည် မိဘအမွေအနှစ်များ ဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဇရပ်တို့ ကို လှူဒါန်းလိုက်ပြီးနောက် သာသနာ့ရိပ်သာ၌ ရာသက်ပန် ယောဂီဘဝဖြင့် တရားအားထုတ်နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ။ အဖိတ်နေ့များ ၌ ဖိတ်ကြားထားသည့် ဒါယကာ ဒါယိကာမများ ၏ အိမ်၌ အလှူခံပြီး ရသမျှကို လို

အပ်သည့် သာသနာရေးကိစ္စအဝဝ၌ ပြန်လည်လှူဒါန်းနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

"ငြိမ့်စေတနာက အကျိုးပေးမှာ ပါ။ ဘယ်သူ တရားပျက်ပျက် ကိုယ် မပျက်ပါစေနဲ့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး"

ငြိမ့်နှင့် သိမ့်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲသာရွာနေသည်။

"ကိုလှဦးကို ဇရပ်လိုက်ခဲ့ဖို့ မခေါ်ခဲ့ဘူးလား"

"ခေါ်ပါတယ်...သူ မလိုက်တာ..."

"ဪ..."

ငြိမ့်သည် ကိုလှဦး၏ ကားကိုမြင်သည် နှင့် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ ကားထည်လဲပြောင်းစီးနေတတ်သော ကိုလှဦးနှင့် သိမ့်တို့ ကိစ္စ အမြန်စီစဉ်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်။

"သိမ့်တို့ သွားနှင့် ကြတော့ ကိုလှဦးကိုလည်း မမငြိမ့်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမငြိမ့် ဟိတေသီမှာ လုပ်စရာကိစ္စလေးရှိ နေသေးတယ်။ နည်းနည်းကြာမယ်၊ ပြီးမှ လေးဘီးငှားပြီး ပြန်ခဲ့မယ်"

"ဟင်...မမငြိမ့်ကလည်း "

သိမ့်က မကျေနပ်ချင်။

ကိုလှဦးကလည်း ...

"ရပါတယ်...ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေပါ့မယ် မမငြိမ့်.."

"မဟုတ်တာကွယ်...သိမ့်က ခြိမ့်ဘယ်သွားတယ် ဘယ်လာတယ်ဆိုတာကို အချိန်ရှိတုန်း နည်းနည်းစုံစမ်းလိုက်ဦး၊ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ မမငြိမ့်ပြ"

နံလာခဲ့မယ်...စိတ်ချပါ"

သိမ့်နှင့် ကိုလှဦး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုလှဦးက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်သောအခါ သိမ့်က...

"မမငြိမ့် သဘောပါပဲ၊ ဆက်ဆက်ပြန်လာခဲ့နော်"

"ပြန်လာရမှာ ပေါ့၊ မပြန်လာလို့ ဖြစ်မလား"

"ဒါဖြင့် သိမ့်သွားမယ်..."

သိမ့်နှင့် ကိုလှဦးယှဉ်တွဲကာ ဆန်နီပစ်ကပ်အမိုးဖြုတ်ကားပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။

ငြိမ့်သည် သူတို့ ကားလေးထွက်သွားမှ ခြေလှမ်းကိုစတင်လှမ်းလိုက်သည်။

အမှန်တော့ ငြိမ့်သည် သူများကားကို မစီးချင်သဖြင့် ပေးလိုက်သော ဆင်ခြင်ဖြစ်သည်။ မုသာဝါဒကံထိုက်သွားပြီဟု သိလိုက်သော်လည်း စိတ်မထိခိုက်ချေ။ လူ့လောက၌ ကျင်လည်နေရသေးသရွေ့တော့ "မုသာမပါ လင်္ကာမချော" ဖြစ်နေရဦးမည်သာဖြစ်သည်။

"ငြိမ့် မဟုတ်လား"

အရေးပေါ် ကားတစ်စီးက ငြိမ့်ဘေး၌ ရပ်ကာ မိန်းမကြီးတစ်ဦးက လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ငြိမ့်မြင်ဖူးသည်။ ရင်းရင်းနှီးနှီးကို မြင်ဖူးသည်။ ဘယ်သူပါလိမ့်။

"ကြီးမေက ဒေါသက်ထားမေပါ"

ငြိမ့် ရင်ထဲလှုပ်ရှား သွားသည်။ ဒေါသက်ထားမေသည် ငြိမ့် မိခင်အသုဘပို့စဉ်က လာရောက်ကာ ငွေအများ ဆုံး အကူအညီပေးသွားဖူး

သော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည် ကို မှတ်မိလိုက်ပြီ။

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးမေ...။ ငြိမ့် ရုတ်တရက်တော့..."

"ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ ခု ဘယ်ကို လာတာလဲ၊ ဘယ်ရောက်နေသလဲ..

"

"ငြိမ့်တို့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာကြပါပြီ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကြီးမေ တောင်ငူကိုရောက်တော့ မရှိကြ
တော့တာကိုး၊ အေးကွယ်...ကြီးမေကို လိပ်စာရေးပေးခဲ့၊ ကြီးမေ လာခဲ့
ဦးမယ်"

ငြိမ့်အား လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်များ မှတ်ထားဟန်တူသော စာအုပ်
သေးသေးလေးတစ်အုပ်ပေးသည် ။ ငြိမ့် မလိမ့်ညာချင်တော့ပါ။ မိခင်၏
အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်၊ မိခင်သေဆုံးကြောင်း သိရချိန်မှ စ၍
အကူအညီအများ ဆုံး ပေးခဲ့သော သူဖြစ်သဖြင့် ငြိမ့်က လိပ်စာအမှန်
ရေးပေးနေစဉ်...

"ငြိမ့် ..အိမ်ပြန်မှာ ဆိုရင် ကြီးမေကို ခဏစောင့်ပါလား၊ ဆရာတော်
ဖူးပြီးရင် ကြီးမေ တစ်ခါတည်း လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ငြိမ့် သွားစရာတွေ ရှိနေသေးလို့ ပါ၊ ခွင့်ပြုပါဦးနော် ကြီးမေ..."

ငြိမ့်သည် စာအုပ်ကို ရိုသေစွာ ကမ်းပေးပြီး မျက်နှာကြောကို လျှော
ကာ ပြုံးရန်ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည် ။

"ဪ...အေး အေး၊ ဒါဖြင့် ကြီးကြီးမေ အားတော့လာမယ်....သွား
မယ် သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့...ငြိမ့်ကိုလည်း ခွင့်ပြုပါဦး"

"အေးကွယ်...အေး...အေး..."

ငြိမ့် ကားကိုကျောခိုင်း၍ ထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။ အတန်ကြာမှ ကားစက်သံသည် ငြိမ့်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားလေသည် ။

ငြိမ့် သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။

ငြိမ့်ဘဝသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် မွန်းကျပ်နေပြီ ထင်ပါသည် ။ ငြိမ့်မိဘနှစ်ပါးရှိစဉ်ကကဲ့သို့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုမျိုးဖြင့်သာ ပြန်လည်နေချင်လှပါပြီ။ တမလွန်ဘဝသို့ပြောင်းလဲသွားသော မိဘနှစ်ပါးကိုသာ တမ်းတမိတော့သည် ။

အခန်း(၃)

"ဘယ်သူမှ ပြန်မရောက်ကြသေးဘူးလား"

အိမ်ပေါက်ဝတွင် စောင့်မျှော်နေသော စိမ့်ကိုမေးလိုက်သည်။ ။

"မရောက်ကြသေးဘူး"

"ကောင်းတယ်...မနေချင် သွားကြပါစေ၊ အေးတယ်"

စိမ့်သည် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြစ်သွားရှာသည်။ ။ ငြိမ့်စိမ့်ကို သနားသွားသည်။ ။ ဘာအပြစ်မှ မရှိသည့် စိမ့်သည် မဆီမဆိုင်ကြားမှ အဆူခံရရှာသည့် အဖြစ်မျိုး မရောက်စေချင်။

"ကောင်မလေးတွေကော လက်ချုပ်လာယူသွားကြပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့...ယူသွားပါပြီ.."

"အပ်ကော...အပ်သွားရဲ့ လား"

"အားလုံး အပ်သွားပါတယ်...မမငြိမ့်၊ စိမ့်စာရင်းစစ်ပြီး လက်ခံတာပါ"

"အေး...အေး ဒါဖြင့် ဘောက်ချာကြည့်ပြီး မနက်ဖြန် ရက်ချိန်းပေးထားတဲ့ အထည်တွေအားလုံး ထည့်ပေးထားလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

စိမ့်ကတော့ အခုအချိန်ထိ ပြောစရာမရှိအောင် လိမ္မာနေပြသေးသည်။ သိမ့်နှင့်ခြိမ့်တုန်းကလည်း သည် လိုပါပဲ။ သူစိမ်းများ ဖက်လာချိန်၌ သာ...

"မမငြိမ့်...ထမင်းစားတော့မလား"

"စိမ့်ကော.."

"စိမ့်...မမငြိမ့်ကို စောင့်နေတာ..."

ငြိမ့်မစားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ စိမ့်၏ မျက်နှာငယ်လေးကို တွေ့လိုက်ရ၍ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

"ဒါဖြင့် ပြင်လိုက်တော့.."

စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်လိုက်ရင်း ခြိမ့်၏ စကားသံသည် နားထဲမှ မထွက်နိုင်အောင်ပင် ရှိနေသည်။

"လူဆိုတာ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ရတာ ဓမ္မတာပဲ။ ဒါဟာ အပြစ်တစ်ခုလား၊ မမငြိမ့်သာ အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်ပြီး တစ်လောကလုံး ကိုယ်နဲ့ တူတန်နဲ့ ယောက်ျားမရှိသလို ထင်ခဲ့လို့ ရည်းစားမရှိတိုင်း ကိုယ်ချင်းစာကင်းမဲ့တဲ့ စကားမပြောနဲ့ သိလား၊ ခြိမ့်မခံဘူး"

"ဘာပြောတယ်...ခြိမ့်၊ ပြန်ပြောစမ်း"

"ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ မမငြိမ့်မှာ ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးမရှိပေမယ့် ခြိမ့်တို့ မှာ ရှိတယ်။ ခြိမ့်ချစ်သူနဲ့ ခြိမ့်အတူနေချင်လို့ ခြိမ့် လက်ထပ်မယ် ..အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

"ငါက လက်မထပ်ရဘူးလို့ ပြောလို့ လား၊ အချိန်မတန်သေးဘူးလို့"

ပြောတာပဲ။ နင့်စကားတွေ သိပ်လွန်နေပြီနော် ခြိမ်း၊ ပြန်ပြင်ပြောစမ်း၊ သိမ့်တောင် ငါ့ကို ဒီလို မပြောခဲ့ဘူး၊ ခုပြောတာ စိမ့်အတွက် စိမ့်ကို..."

"အို... စိမ့်ကစိမ့်၊ သိမ့်ကသိမ့်၊ ခြိမ်းကခြိမ်းပဲ၊ မိဘအမွေတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး ဘွဲ့လေးတစ်ခုသင်ပေးရုံလောက်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ မေတ္တာရှင်ကြီးဘွဲ့ခံယူရုံတင်မကသေးဘူး၊ လူကို ဝါသနာမပါတဲ့ သူ့လုပ်ငန်းထဲမှာ နွားနဖားကြိုးတပ်ခိုင်းချင်လို့ ရမလား၊ ဟင်း...ခြိမ်းကို ဘယ်သူမှ ဩဇာပေးလို့ မရဘူးမှတ်၊ ကိုယ့်အစ်မကြီးမို့ ဒီလောက်သည်းခံနေတယ်မှတ်ပါ.."

"ဘာ...ဘာပြောတယ်.."

"ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ..."

"အေး...ကြားတယ်"

"ဖြန်း" ခနဲ မြည်ဟည်းသံနှင့်အတူ ညာဘက်လက်ပူထူသွားသော အခါမှ မိမိသည် ငြိမ်းကို ချလိုက်မိပြီဟု သိလိုက်ရသည်။ ။

"ခွေး၊ နင်ခွေး၊ စေတနာကိုစော်ကားတဲ့ ခွေးမ၊ တောက်"

"အနာပေါ်တုတ်ကျသွားသလား ဒေါ်ငြိမ်း၊ ခြိမ်းက လူကြီးအရာထားပြီး ပြောတာကို ဒေါ်ငြိမ်းက လက်မခံဘူးဆိုတော့လည်း လက်ထပ်တော့မယ်၊ ဒါပါပဲ၊ ရှင်အပိုင်စီးလို့ ကျွန်မ မခံဘူးဆိုတာ မြဲမှတ်ထားပါ..."

ခြိမ်းက မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ကာ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ပြောဆိုသည် ကို ငြိမ်းစိတ်ချုပ်တီးကာထားလိုက်ရသည်။ ။ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ။ စေတနာမေတ္တာကို အစော်ကားခံရခြင်းလောက် အသည်းနာစရာကောင်းသော အဖြစ်ရှိမ

ည်မထင်ပါ။

ခြိမ့်သည် ခြေသံပြင်းပြင်း နင်းကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည် ။ ငြိမ့်က ကျောက်ဆစ်ရုပ်ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

"မမငြိမ့်...ထမင်းပြင်ပြီးပါပြီ"

"ဪ...အေး... လာပြီစိမ့်"

ငြိမ့်သည် ရစ်ဝဲနေသော မျက်ရည်စများ ကို စိမ့်မတွေ့ရန် သုတ်လိုက်ပြီးမှ အိပ်ခန်းထဲမှ အသာထွက်ခဲ့သည် ။

ထမင်းစားပွဲသည် ခြောက်သွေ့နေသည် ။ စိမ့်က အလိုက်တသိပင် ငြိမ့်အား ယခင်ကကဲ့သို့ စကားမပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေသည် ။

တော်သေးသည် ။ ငြိမ့်၏ ဒေါသကြီးရိုက်နှက်လိုက်မှုကို ခြိမ့်က ဘာမှ ပြန်မလုပ်၍ ခြိမ့်သာပြန်လုပ်ခဲ့ပါလျှင် ညီအစ်မနှစ်ဦး၏ ရန်ပွဲသည် အိမ်နီးချင်းများ အလယ်၌ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း မျက်နှာငယ်ရလိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။

ထမင်းစားသောက်၍ ပြီးသွားချိန်၌ ငြိမ့်သည် နောက်ဖေး၌ လှမ်းထားသော အဝတ်အစားများ ရှိမရှိ စစ်ဆေးပြီး အောက်ထပ်မီးဖိုခန်းရှိ တံခါးနှစ်ထပ်ကို ပိတ်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည် ။

"စိမ့်..."

"ရှင်.."

"အိမ်ရှေ့တံခါးတွေပိတ်ပြီး သိမ့်တို့ ကို စာကျက်ရင်းစောင့်လိုက်

တော့ ၊ မမငြိမ့် ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်လိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်"

စိမ့်က ငြိမ့်မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်ကာ ငြိမ်သက်နေသည် ။
ခါတိုင်းလို စီလောင်စီလောင် အသံမကြားရတော့ချေ။

စိမ့်ကရှိသေးသည် ။ စိမ့်က ဒီနှစ်ဆယ်တန်း၊ စာအလွန်တော်သည် ။
ဆရာဝန်ဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကြိုးစားနေသူဖြစ်သည် ။

ဘုရားစင်ရှေ့၌ ထိုင်ထားပြီး လက်အုပ်မချီနိုင်သေးဘဲ မိမိကိုယ် မိမိ
အမှားအမှန်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့် လိုက်လေသည် ။

ငြိမ့် စာတုဗေဒအဓိကဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ဂု
ဏ်ထူးတန်းတက်ရောက်ရန် တာရှုနေချိန် ဖြစ်သည် ။ မိခင်သည် ကော
က်ကာငင်ကာနှင့် သွေးတိုးရောဂါနှင့် ဆုံးသွားသည် ။ ဇနီးကို အလွန်ချ
စ်ခင်သော ဖခင်သည် စိတ်ကျရောဂါဖြင့် နှစ်လအကြာတွင် ဇနီးနောက်
သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေသည် ။

ငြိမ့်ခေါင်းပေါ်သို့ ညီအစ်များ ၏ တာဝန်သည် စုပြုံကျရောက်လာသ
ည် ။

တက္ကသိုလ်၌ ဆရာမလုပ်ရန် ရည်မှန်းထားခဲ့သော ငြိမ့်အတွက် ရည်
ရယ်ချက်တို့ ပျက်စီးသွားလေသည် ။

တောင်ငူမှ နေအိမ်ကို ရောင်းချပြီး ရှိစုမဲ့စုအတွင်းပစ္စည်းများ ထုခဲ့
ရောင်းချကာ ရန်ကုန်သို့ဆင်းခဲ့သည် ။ လောလောဆယ် ရန်ကုန်လှည်း
တန်း၌ အခန်းကျဉ်းလေးငှားနေပြီး စီးပွားရေးလုပ်ရန် ရှာဖွေလေ့လာ
သည် ။

လှည်းတန်းဈေးရုံအတွင်းရှိ ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းကို ဝယ်ယူပြီး အမျိုး

သမီးဝတ်စုံအမျိုးမျိုးကို ချုပ်လုပ်ရန် ငြိမ့်အပ်ချုပ်သင်တန်း တစ်ခုကို တက်လိုက်သည်။ ။

ထိုစဉ် သိမ့်က ဒုတိယနှစ်ဥပဒေ၊ ခြိမ့်က ဆယ်တန်းသာရှိသေးသည်။ ။ စိမ့်မှာ ငါးတန်းသာရှိသေးသဖြင့် ငြိမ့်ကသာ အနစ်နာခံလိုက်သည်။ ။

ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးဖြစ်သော မိခင်နှင့် စိုက်ပျိုးရေးမန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်သော ဖခင်တို့ သည် မိဘအမွေအနှစ်ဖြစ်သော တောင်ငူ၌ အိမ်တစ်လုံးရှိ၍ တော်သေးသည်။ ။ ထိုအိမ်ကို ရောင်းချပြီး ရန်ကုန်၌ အခြေချရန် ငြိမ့်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သိမ့်သည် စာပေးစာယူပြောင်းတက်မည်ဟု မပြောခဲ့သကဲ့သို့ ခြိမ့်ကလည်း တက္ကသိုလ်တက်ရန်သာ တာစူနေသည်။ ။ ငြိမ့်ကသာ ငြိမ့်ရည်မှန်းချက်ကို ခေတ္တဆိုင်းငံ့ထားလိုက်သည်။ ။

အဆောင်နေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူနှစ်ယောက်အတွက် မိသားစုပင်စင်နှင့် မည်ကဲ့သို့ ဖန်တီးနိုင်ပါမည်နည်း။ ငြိမ့် အစိုးရအလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်မည်ဆိုလျှင်လည်း စားလောက်သော ဝင်ငွေရလိမ့်မည်မဟုတ်။ ။ ငြိမ့်ကိုယ်တိုင် လုပ်ငန်းတစ်ခုခုလုပ်ကိုင်ရန် စဉ်းစားလိုက်ပြီး အိမ်ကို ရောင်းချခဲ့သည်။ ။

ရန်ကုန် - လှည်းတန်း၌ အိမ်ငှားနေလိုက်ပြီး သိမ့်နှင့် ငြိမ့်အတွက် အဆင်ပြေရေးကို ဦးစွာ ဖန်တီးလိုက်သည်။ ။

ငြိမ့်က လှည်းတန်းဈေးရုံကြီး အပေါ်ထပ် အပ်ချုပ်တန်း၌ ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ယူပြီး အငှားမိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် စတင်၍ ချုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူအများ စု၏ အားထားရာ ဈေးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ငြိမ့်အတွက် အဆင်ပြေသည်။ ။

ဂုဏ်ထူးတန်းတက်နေသော သူငယ်ချင်းများ နှင့် တွေ့သည့်အခါ ငြိမ့်သည် မျက်ရည်ဝိုင်းရသည် ။

ငြိမ့် ခါးချိုအောင် ကြိုးစားရသည် ။ ညီမ သုံးယောက်၏ စားဝတ်နေရေးကို ငြိမ့်တာဝန်ယူဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သည် ။ အိမ်ရောင်းရငွေကို စံရိပ်ငြိမ်၌ ဈေးသက်သက်သာသာနှင့်ရသော ဟောင်ကောင် တစ်စုံတိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ယူလိုက်သည် ။ တယ်လီဖုန်းပါ ပါသဖြင့် ညီမများ အတွက် မိဘများ ထားခဲ့သော လက်ဝတ်လက်စားများ ကုန်ခဲ့ရသည် ။ တယ်လီဖုန်းငှားစားလို့ ရတယ်။ အဲဒီငွေနဲ့ ပြန်လုပ်ပေးမယ်၊ နောက်ပြီး နှစ်လွှာမှာ တစ်လွှာကို နှစ်ချုပ်နဲ့ ပြန်ငှားစားလို့ ရတယ်၊ ချက်ချင်း ပြန်လုပ်ပေးမယ်နော်...ဟု မနည်းချော့မော့ခဲ့ရသည် ။

ယခင်က အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး မိဘနှစ်ပါး၏ အချစ်ဆုံး၊ အလိုလိုက်ခံရဆုံးဖြစ်သော ၊ ညီမများ ၏ အရေးလည်း တာဝန်ယူစရာမလိုဘဲ ဘာသိဘာသာဖြင့် တက္ကသိုလ်၌ သူငယ်ချင်းများ နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ဦး၏ အရသာကို ပြည့်စုံစွာ ခံစားခဲ့သူဖြစ်သည် ။ ယခုတော့...

သုံးနှစ်အကြာတွင် ညီမများ အတွက် မိဘများ ဆင်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ပြန်ဆင်နိုင်ခဲ့သည် ။ သိမ့်၊ ဒြိမ့်၊ စိမ့် တို့ သည် ငြိမ့်၏ အပ်ချုပ်လုပ်ငန်းတွင် လုံးဝအကူအညီ မပေးခဲ့ပါချေ။ ငြိမ့်သာလျှင် လက်သင်နှင့် အငှားမိန်းကလေးများ နှင့် ဖြေရှင်းခဲ့ရသည် ။ စိတ်ချရသော မျက်နှာလွှဲ၍ ရသော မွှေးကိုရသောအခါ ငြိမ့်သည် ဂုဏ်ထူးတန်းကို ပြန်တက်သည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ငြိမ့် ညီမများကို စိတ်မချသောကြောင့်ဖြစ်သည် ။

"မမငြိမ့်.."

"ဪ...မွေး အပ်ထည်တွေလား"

"ဟုတ်ကဲ့...မမငြိမ့် နေမကောင်းရင် မွေးပဲညှပ်လိုက်မယ်"

"ရပါတယ်...အဲ...ဒါပေမဲ့ တစ်ဝက်တော့ယူသွားတော့ ကူကွယ်...
အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ပြေပါတယ်...ဒီမှာ ငွေ"

ငြိမ့်နှင့်မွေးသည် တစ်ရက်စာကို ရှင်းရသည် ။ "ငြိမ့် အမျိုးသမီးလှ
ဝတ်စုံ" အပ်ချုပ်ဆိုင်လေးသည် ငြိမ့်၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်ဝယ်
သေသပ်ခြင်း၊ ခေတ်မီခြင်း၊ ချုပ်ရိုးချုပ်သားခိုင်ခံ့ခြင်း ၊ အပ်သူများ ၏
စိတ်တိုင်းကျပုံစံများ ရခြင်း၊ ရက်ချိန်းမှန်ခြင်းတို့ ကြောင့် တစ်နေ့တစ်
နေ့ အထည်သုံးဆယ်ထက်မနည်း လက်ခံချုပ်ပေးနေရသည် ။

"အမြန်ကြေး ငါးထည်ရှိတယ်.."

"ဟုတ်လား...မမငြိမ့်ဆီ အမြန်ထည်ပါထားခဲ့ လိုက်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ...မမငြိမ့်"

"ဪ...မွေး"

"ရှင်"

ငွေနှင့် အစအချို့ကို အပ်ပြီး မွေးက ပြန်ရန်ပြင်ဆင်လိုက်သည် ။

"စိမ့်ရေ ...မမငြိမ့် မနေ့က မွေးအမေအတွက် ဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်း
တွေယူခဲ့ပါဦး၊ ခဏနော်..."

"ဟာ...မဟုတ်တာ... မမငြိမ့်ရယ်၊ သိပ်ကိုများ နေပါပြီ"

စိမ့်က ဟောလစ်၊ နို့ဆီနှင့် သကြားနှင့် မုန့်ထည့်ထားသော အာဂျီနိုမို
တို အချို့မှုန့်အိတ်ကို ယူလာကာ မွေးအား ပေး လိုက်လေသည် ။

မွေး၏ မိခင်သည် ရင်ကျပ်ပန်းနာဖြစ်သည် ။ မွေးက မိခင်မုဆိုးမနှင့်
မောင်တစ်ယောက်ကို လုပ်ကျွေးနေသူဖြစ်သည် ။ ထိုမောင်သည် စိမ့်၏
သူငယ်ချင်းဖြစ်သည် ။ စိမ့်နှင့် စာပြိုင်ဘက်လည်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော်
စိမ့်သည် မွေး၏ မောင်ကို ထူးကို အမြဲအရှုံးပေးရသည် ။ ထူးက ပိုတော်
သည် ။ ကျူရှင်ယူနိုင်သူ မဟုတ်သော်လည်း ကျောင်း၌ အမြဲ ပထမရ
နေသူဖြစ်သည် ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမငြိမ့်၊ မွေးကို ခွင့်ပြုပါဦး"

"အေး...အေး..."

မွေးထွက်သွားသည် ။

"မမမွေး ထူးဘာလုပ်နေသလဲ"

"အင်း...အခုအချိန်လောက်ဆိုရင် မမမွေးအတွက် ထမင်းဟင်းတွေ
ခပ်ထားပြီး အိုးခွက်တွေ ဆေးကြောနေရောပေါ့"

"အမယ် အိမ်အလုပ်ကူတယ်..."

"မကူလို့ ရမလား၊ မမမွေးက တစ်နေကုန် တစ်နေခန်းဆိုင်ထွက်
နေရတာ၊ ထူးက ကျောင်းမသွားခင်ရယ်၊ ကျောင်းအပြန်ရယ် အိမ်အ
လုပ် တတ်နိုင်သမျှ ကူရတယ်။ ပြီးရင် အမေ့ကိုလည်း ပြုစုရင်း စာကျ
က်တယ်...."

"ဪ...ဒါတောင် သူက အမြဲဖတ်စိရနေတယ်နော်"

"ထူး...သိပ်ညဏ်ကောင်းတာ၊ သွားမယ် စိမ့်..."

စိမ့်ကတွေးရင်း ကျန်ခဲ့သည် ။ ထူးကို နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊
ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ အစိုးရစစ်စာမေးပွဲပဲ၊ အမှတ်ချင်းက ကွာဦးမှာ ပါ၊ စိ

မဲ့ မမငြိမ့်ကို အသာချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

မမငြိမ့်ကို စိမ့်သနားသည်။ ။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ မမသိမ့်နှင့် မ
မငြိမ့်ကို စိမ့်အမြင်ကတ်သည်။ ။ စိမ့်အတွက် အားထားရာလည်း မမငြိ
မ့်သာဖြစ်သည်။ ။

မမငြိမ့်သည် စားပွဲရှည်ကြီး၌ အင်္ကျီစများကို ညှပ်သည်။ ။ ကျွမ်းကျင်
၍ လားမသိ မြန်ဆန်လှသည်။ ။

စိမ့်အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကာ စာကျက်နေလိုက်သည်။ ။

ခြံမ့်က တရားလွန်လွန်းသည်။ ။ သူ့ယောက်ျားယူတော့မည် အမွေခွဲ
ပေးရန်ပြောသည်။ ။ မမငြိမ့်က စောသေးသည်။ ။ စိမ့်ဆယ်တန်းအောင်
သည် အထိ စောင့်ပါဦးဟု ပြောသည် ကိုပင် လက်မခံ။

စိမ့်က စာကျက်၍ မရ။ ကားသံကြားလိုက်သည်။ ။ သိမ့်ပြန် လာပြီ။
သူကလည်း တစ်မှောင့်။

စိမ့်တံခါးဖွင့်ပေးရန် ထလိုက်သည်။ ။ သို့သော်
အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားသံကြားလိုက်ရသဖြင့် အတွင်းလှေကားမှ
အပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ။ ပွဲကြီးပွဲကောင်း တွေ့ရလိမ့်မည်။
